

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1605/2019
06.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Нађ Иштван и Божидар Микулић, адвокати из ..., против туженог ПД „ББ“ Д.О.О. ..., као правни следбеник ПД „ВВ“ Д.О.О. из ..., чији је пуномоћник Никола Малић, адвокат из ..., ради понављања правноснажно окончаног поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 24/18 од 09.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 24/18 од 09.03.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 9078/2010 (2006) од 20.12.2017. године, усвојен је предлог тужиоца ради понављања правноснажно окончаног поступка, па је дозвољено понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1414/06 од 19.01.2007. године у односу на тужиоца АА из ..., па је укинута наведена пресуда на основу одрицања у односу на тужиоца.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 24/18 од 09.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 9078/2010 (2006) од 20.12.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против решења другостепеног суда, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, на основу члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је на основу члана 422. тачка 11. ЗПП поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1414/06 од 19.01.2007. године, којом је одбијен тужбени захтев ради исплате примања која имају карактер зараде јер се тужилац одрекао зараде и одрекао уплате припадајућих пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање који се плаћају приликом исплате зараде, као и осталих примања која имају карактер зараде и истовремено тужилац са туженим закључио уговор о вансудском поравнању, којим је регулисан радноправни статус тужиоца. У предлогу је навео да је сазнао за одлуке Уставног суда Уж 2542/2009 од 21.12.2011. године, Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године и Уж 6784/2012 од 18.12.2014. године, а којима је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе у тим предметима у поступцима који су правноснажно окончани пресудама Окружног суда у Сомбору, повређено право на правично суђење и право на правичну накнаду за рад и социјалну заштиту, који су зајемчени одредбама чланова 32. став 1. и 60. став 4. Устава РС. Судови су утврдили да се тужилац налази у истој правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби у наведеним одлукама Уставног суда, па је усвојен предлог тужиоца и дозвољено понављање поступка.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је основан закључак нижестепених судова да су у конкретном случају испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП.

Наиме, одредбом члана 87. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/07 и 99/11), прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији. Одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП, прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен, може поновити по предлогу странке, ако је у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

У конкретном случају, правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1414/06 од 19.01.2007. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату разлике у заради за период од септембра месеца 2003. до августа 2006. године и регреса за годишњи одмор за 2003, 2004. и 2005. годину, у укупном износу од 229.505,05 динара. Наведена пресуда је донета јер су парничне странке закључиле уговор о вансудском поравнању, којим се тужилац одрекао свих новчаних потраживања према туженом на име зараде и осталих потраживања из радног односа.

Одлуком Уставног суда Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године, усвојена је уставна жалба ГГ и утврђена повреда права подносиоца уставне жалбе на

правично суђење и на правичну накнаду за рад и социјалну заштиту, зајемчене одредбама члана 32. став 1. и члан 60. став 4. Устава Републике Србије, па је надлежном суду наложено да у року од 60 дана понови поступак по жалби против првостепене одлуке. Одлуком Уставног суда Уж 2542/2009 од 21.12.2011. године, усвојена је уставна жалба ДД и утврђена иста повреда права и наложено понављање поступка по жалби, али је утврђено и проширено дејство ове одлуке, односно одређено је да ова одлука има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Имајући ово у виду, као и да се тужилац налази у истој правној ситуацији као подносиоци уставне жалбе у поступцима у којима је Уставни суд својим одлукама Уж 2542/2009 од 21.12.2011. године и Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године, наложио понављање поступка по жалби, јер је утврдио повреду права зајемчених одредбама члана 32. став 1. и члана 60. став 4. Устава Републике Србије, као и да је одлуком Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године одређено њено проширено правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој чињенично-правној ситуацији, то се наведене одлуке Уставног суда морају односити и на тужиоца, што значи да представљају разлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 422. тачка 11. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су на оцену законитости побијане одлуке којом је дозвољено понављање поступка, без утицаја наводи ревизије да се тужилац није одрекао права по основу рада зајемчених Уставом, већ се одрекао тужбеног захтева. Наиме, у конкретном случају побијаном одлуком одлучено је о предлогу за понављање поступка, који је усвојен након што је утврђено да су испуњени услови из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП, јер се тужилац налази у истој чињенично-правној ситуацији као подносиоци уставне жалбе у поступцима по уставној жалби, у којима је Уставни суд утврдио повреду права зајемчених Уставом у парничном поступку. То значи да ће ове наводе туженог, односно да ли се тужилац одрекао тужбеног захтева или права по основу рада зајемчених Уставом и од каквог је то утицаја на основаност тужбеног захтева, суд ценити у поновљеном поступку, односно у поступку поновног одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић